

Anička Bohuslava

Občasník Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové

Číslo 7 ••• Uzávěrka 2. ledna 2015

Slovo na úvod

Milí přátelé Aničky Tomanové,

tento občasník, který dostáváte v průběhu vánoční doby, má kromě informací dvě hlavní témata. V první řadě jsou to dozvuky putování vzácné relikvie sv. Faráře arského po našich diecézích. Jedna ze zastávek proběhla také v Klášterci a byla spojena s duchovní obnovou pro mládež. Toto putování bylo ve-

velikým duchovním povzbuzením nejen pro ty, kdo se na některém místě s touto vzácnou relikvií setkali, ale i pro současné kněze z Arsu P. Frédérika Vollauda a P. Rolanda Varina, kteří ji doprovázeli. O putování připravili ve francouzském katolickém rádiu asi hodinový pořad. Přípravuje se jeho slovní přepis do češtiny. Velmi krásně v něm mluví také o návštěvě Klášterce: „Je to neobyčejná farnost, formovaná v minulosti čtyřicetiletým působením faráře, který byl v aktivní opozici vůči režimu svou snahou předávat farníkům autentickou katolickou víru. To vedlo v této vesnici k velké solidaritě mezi farníky a mezi obyvateli. Tato farnost je i dnes významným místem duchovního života, protože je zde pohřbena česká ‚Marta Robinová‘, stigmatička, jejíž proces blahořečení se připravuje, a určitého duchovního ‚odboje‘ ve smyslu obrany autentické a tradiční víry. Zažili jsme tam skutečně rodinnou atmosféru a mohli si i odpočinout a dokonce chytat ryby.“

Sdružení ve spolupráci s nakladatelstvím Flétna připravuje na tento rok sborník z celého putování, který by kromě zmíněného pořadu ob-

sahoval texty promluv, které v rámci putování na jednotlivých místech zazněly, i další informace z této vzácné návštěvy, doplněné o fotografie. Jednotlivé promluvy z duchovní obnovy v Klášterci si můžete již nyní stáhnout v audio podobě z webových stránek klášterecké farnosti (www.farnostklasterec.cz). Je tam též článek, který vypráví o návštěvě relikvie v Klášterci s odkazy na články a fotografie z ostatních zastavení.

Druhá část zpravodaje obsahuje komentáře k loni vydané životopisné knize o Aničce Chudobka z Orlických hor, která se dočkala již druhého upraveného vydání, a k filmovému dokumentu Chudobka Bílého Krále, který měl premiéru v den Aniččiných

narozenin 8. 11. 2014, kdy také proběhlo v Klášterci tradiční „malé“ setkání přátel Aničky. Stejně jako loni, bylo i letos toto setkání v režii Aniččiných přátel ze Slovenska. Mši svatou sloužil P. Daniel Vachan ze Staré Turé.

V občasníku nechybí ani obvyklé duchovní slovo spirituála Sdružení a zpráva o návštěvě P. Emila Steckera z Nitry, který pro „naši věc“ vykonal v minulosti mnoho práce.

Velice nás těší probouzení zájmu o Aničku též v okolí Dubence, kde strávila poslední roky svého života a kde také zemřela. Díky aktivitě několika tamních členů Sdružení se pomalu začíná oživovat duchovní život i na tomto místě a je velmi pravděpodobné, že se již v květnu uskuteční první pouť přátel Aničky Tomanové do Dubence s doprovodným programem. V jednání je též obnovení pravidelných bohoslužeb v Dubenci.

Povědomí o Aničce a zájem o ni se šíří po celém světě. A tak jsme v minulém roce rozesílali Aniččiny obrázky a dvojlístky s oficiální

modlitbou v několika jazykových verzích do Kolumbie, Kanady, na Maltu, Filipíny a Havaj.

Množí se také zprávy o vyslyšení a uzdravení na Aniččinu přímlovu, která budou v dohledné době v rámci přípravného řízení budoucí beatifikační kauzy prošetřována.

A tak vám v nadcházejícím roce přeji jménem celého výboru Sdružení všechno dobré od Pána na přímlovu Aničky a těším se na setkání při některé pouti v Klášterci nebo Dubenci.

Petr Vlasatý
předseda Sdružení

Duchovní slovo spirituála Sdružení

Dá-li Bůh a setkáme se v Klášterci 13. června 2015, bude tématem „Anička a řeholní život“ vzhledem k tomu, že rok 2015 je celocírkev-ně věnován zasvěcenému životu. Anička totiž byla od roku 1947 dominikánskou terciářkou. Zasloužil se o to P. Ambrož Maria Svatoš OP.

Anička vzpomíná:

Navečer jsme čekali milého hosta Ambrože Svatoše. Bylo asi sedm hodin večer. Někdo klepe na dveře. Maminka otvírá a představuje se Ambrož Svatoš. Maminka ho vede do pokoje a já se dívám na jeho bílou kleriku a černý kabát. Oči mé jsou plny slz a vděčnosti Pánu, že mi dal tu milost poznat a políbit jeho kněžskou ruku. Pravil mi: „Pobudu u vás asi deset dní, to se poznáme dobře, vid’?“ Pohlídl mě svojí měkkou rukou po mé tváři: „A budeme dobrými přáteli těch deset dní.“ Bernouš zavedl Ambrože do jeho pokojíčku, kde se umyl a trochu odpočinul, a za chvíli vchází do mého pokojíčka. Mně se velmi líbil. Líbil se mně jeho bílý šat. Druhého dne v pondělí Bernouš odjel a my jsme zůstali sami s Otcem Ambrožem. To byly nejkrásnější chvíle mého žití, za které děkuji Pánu Bohu, že mně je dopřál.

Otec Ambrož byl ještě u nás a já byla tolik šťastná ve stínu Ježíšova kněžství. Modlil se se mnou různě a dělal rozjímání. Byla to takové maličké exercicie, které prospěly velmi mé duši a naklonily mne pro dominikánský řád.

Aničce se líbil bílý dominikánský hábit, ovšem to by nebyl dostatečný důvod pro její přijetí mezi terciáře. Jistě zapůsobila výrazná duchovní osobnost P. Ambrože, ale především se Aniččin život shodoval se zaměřením dominikánského řádu.

Sv. Dominik je nazýván obnovitelem apoštolského způsobu života a apoštolského kázání. Řád, který v roce 1216 založil, se oficiálně jmenuje řád bratří Kazatelů. Dominikovu hlavní snahou bylo získat duše pro Krista. V kanonizačních aktech z 13. stol. čteme: „Jeho častou a jakousi zvláštní prosbou bylo, aby mu Bůh dal pravou lásku, projevující se účinnou péčí a snahou o spásu lidí. Soudil, že bude teprve tehdy pravým Kristovým údem, až se celý podle svých sil rozdá pro získání duší, tak jako se Spasitel všech lidí Pán Ježíš celý obětoval za naši spásu. K tomu dílu založil řád bratří Kazatelů, když už dávno měl před očima tento vznešený záměr.“

Anička měla před očima týž cíl. Slovem, ale hlavně modlitbou a obětí usilovala o spásu lidí. V jejím životopise čteme o konverzi pana Satory, těžiště jejího apoštolátu však spočívá v niterné účasti na poslání kněží.

Není dáno všem, aby mohli kázat, ale úkolem terciářů je podporovat duchovně i navenek činnost dominikánského řádu, který je svou povahou kněžský.

V příštích věstnících bych se rád spolu s vámi důkladněji zamyslel nad podstatou řeholního života vůbec, nad dominikánskou spiritualitou

a nejvýznamnějšími světcí Řádu. Mezi terciáři zvláště vyniká sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu. Jeho několikrát cituji ve svém adventním rozjímání nad tajemstvím Vtělení, které je otištěno v loňském Světle č. 50:

Církevní Otcové naléhavě hlásali a veřejně kázali, že spása světa začala slovy Zdrávas, Maria, proto je na tuto modlitbu vázána i spása každého člověka zvlášť.

Dobře pomodlené Zdrávas, Maria, to znamená pozorně, zbožně a prostě, je, podle svatých, nepřítelem d'ábla a zahání ho na útěk.

Nevím jak a proč, ale přece je pravda, že neznám lepší tajemství, jak poznat, jestli někdo patří Bohu, než že zkoumám, jestli miluje modlitbu Zdrávas, Maria a růženec.

Vtělení je tedy souhrnem všech Kristových tajemství, neboť je všechna obsahuje co do úmyslu i co do milosti.

Kéž nás sama Panna Maria uvádí do tajemství řeholního následování Krista, když stojíme na prahu Roku zasvěceného života. Zahřněme do svých modliteb řeholníky a řeholnice, kteří jsou v první linii církevního bojiště, aby mezi sebou i vně komunity svědčili o dokonalé lásce Kristově.

Dominikáni mají ve zvláštní úctě tajemství Vtělení. Spolu s terciářkou Aničkou tedy v době vánoční nově a vděčně uvažujme o naší spáse a povýšení v Kristu k účasti na vnitřním životě samotného Trojjediného Boha.

Věrnost stanovám Sdružení

Prosím, horlivě dodržujme čl. 13 stanov: *Členové Sdružení se denně v duchu Anny Bohuslavy Tomanové modlí a přinášejí drobné oběti za kněze, za prohloubení eucharistické úcty, za duchovní obnovu diecéze a národa, za rodiny a za šíření pravé mariánské úcty.* Když se stanovy sestavovaly, bylo k dispozici jen málo svědectví o Aničce. Dnes bychom doplnili *a za mládež.*

I když nejsou určeny konkrétní modlitby, doporučuji nejlépe ráno zvolit některou z Vašich modliteb na úmysly Aničky nebo si složit modlitbu vlastní nebo použít modlitbu za vyslyšení na Aniččinu přímluvu (za Aniččino blahořečení) na zadní straně letáčku.

Rovněž navrhuji, abychom při každodenních bolestech a nepříjemnostech pamatovali na Aničku a často v duchu vyslovovali nějakou zbožnou myšlenku neboli střílnou modlitbu odevzdanosti do Boží vůle, např. *Bože, miluji Tě; Ježíši, důvěřuji Ti; Maria, miluji Tě; Maria, pod ochranu Tvou se utíkám; Aničko, jako Ty.*

Mládež ve Sdružení

Věk pro členství ve Sdružení je stanoven od 12 let. Věřím, že nadšení mládeže prospěje duchovní síle Sdružení a naopak mladiství načerpají velký užitek z toho, když budou mít před očima úžasný vzor Aniččiny pokory, poslušnosti, lásky a ostatních ctností.

Proto se obracím zvláště na rodiče, aby svým dospívajícím dětem nabídli Aniččinu duchovní cestu ve Sdružení.

Výzva k modlitbám za mír

Současná válečná politika naplňuje každého rozumného člověka znepokojením, ba úzkostí. Pro zájemce jsou snadno dostupné informace v různých sdělovacích prostředcích, proto není třeba uvádět, kdo ze Západu, Izraele či ze samotného Kyjeva má zájem na bratrovražedném boji mezi slovanskými křesťany na východě Ukrajiny, nebo snad dokonce na vyvolání světového konfliktu.

Nemáme propadat fatalismu ani beznaději, ale pokorně a s důvěrou sepnout ruce s růžencem. Ten zachránil Evropu už v roce 1571 před mohamedánskou pohromou. Teprve pak budeme moci říci: „Děj se vůle Boží.“ Je ovšem pravda, že se dnes páchá neslýchané množství

hříchů volajících do nebe. Avšak ani potom nezapomínejme, že současná doba byla naznačena ve Fatimě, kde se Panna Maria představila jako Růžencová. Růženec je nástroj, kterým bojovala i naše Anička.

Národní eucharistický kongres

1. ledna 2015 začíná v našich diecézích příprava na Národní eucharistický kongres. Dá-li Pán, i my se v příštích věstnících budeme věnovat eucharistické úctě a lásce. Budeme rozjímat nad co nejpłodnější mší prožíváním Nejsvětější Oběti mše svaté.

P. Filip M. Ant. Stajner

Ohlédnutí za putováním relikvie

S radostí jsem přijal pozvání do Klášterce nad Orlicí na duchovní obnovu pro mládež se srdcem sv. Faráře arského. Rozhodl jsem se tam jet, zvláště když to bylo spojené s Bohuslávkou – Aničkou.

My uctíváme Nejsvětější Srdce Ježíšovo, především když klečíme před Kristem v Nejsvětější Svátosti oltární při adoraci. Bez Něho my kněží jsme nic. Pokud se skrze nás děje něco dobrého, je to On, kdo působí. A mohli jsme hledět na mimořádně zachovalé srdce svatého kněze. To je veliká milost pro každého, kdo se toho mohl zúčastnit. A myslím, že to byla veliká milost pro celou naši zemi.

Sv. Farář arský nám dnes říká totéž, co tehdy: Dívat se na Pána Ježíše a mluvit s Ním. Být před svatostánkem.

O Aničce jsem povšechně věděl již dříve. Blíže jsem se s ní seznámil díky svému známému, který získal od cisterciáků ve Vyšším Brodě knihu Chudobka z Orlických hor. Také mi pomohlo, že jsem strávil několik dní na klášterecké faře, u jejího hrobu a v prostředí, kde žila, a že jsem se setkal s lidmi, kteří k ní mají vztah. Anička je mi milá tím, že byla tak prostá, opravdu Chudobka. Když teď chodím po hradě a vidím sedmikrásy, vždy si na ni vzpomenu.

Aničce a sv. Faráři arskému je společná prostá, dětinná láska k Pánu Ježíši. To je to podstatné, to nejdůležitější.

P. Viktor Frýdl

* * *

Putování s J. M. Vianneyem bylo krásné a byla to pro mě obrovská milost. Myslím, že jsem se doposud z toho všeho úplně nevzpamatovala. Návštěva Klášterce byla první v mém životě a premiéra to byla velkolepá! Byla jsem okouzlená nádherou tamní přírody, duchovním živo-

tem, který zde pulsuje, srdečností a vstřícností, s nimiž jsme se setkávali na každém kroku. Dostala jsem tam darem knihu o Aničce Tomanové a přečetla jsem ji v rekordním čase. Dojalo mě, kolik mladých lidí připutovalo, kolik jich přišlo adorovat. Pozornost a úcta, které se srdci sv. Faráře arského dostalo, hluboce oslovila oba francouzské kněze a tato misijní cesta po Čechách byla pro ně velmi silným zážitkem. Osobně jsem velmi intenzivně vnímala modlitbu sv. Ludvíka Maria Grigniona z Montfortu za kněze, která byla přeložena z francouzštiny do češtiny a modlili se jí všichni před vystavenou relikvií, v těsné blízkosti hrobu Aničky. Závěrem jedno velké poděkování všem, s kým jsem se v Klášterci setkala.

Markéta Klímová, tlumočnice

Film Chudobka Bílého Krále

O Anně Bohuslavě Tomanové jsem se dozvěděl v Praze roku 1989. Náhodně jsem se zde setkal a do řeči dal s řádovou sestrou. Vnímala jsem ji jako velkou autoritu. Sám jsem byl teprve před půlrokem pokřtěn. V rozhovoru jsem se zmínil, že pocházím z Letohradu. Sestřič-

ka se rozzářila a řekla: “Tak to znáte Aničku Tomanovou z Klášterce, že? Anička byla moje kamarádka.“ „Ne, neznám,“ odpověděl jsem po krátkém pátrání v paměti. Ve tváři sestřičky proběhl stín zklamání. Bylo pro ni těžko pochopitelné, že neznám její Aničku, když mám to štěstí bydlet nedaleko od Klášterce nad Orlicí. Odněkud vytáhla peněženku a z ní portrétní fotografii. Ze snímku se na mne dívala žena středního věku s krvavými šrámy na čele. Již nevím, jak dlouho jsme si tenkrát s Aničkou hleděli z očí do očí, když řádová sestra ve zkratce vyprávěla její životní příběh. Jisté je, že Aniččin pohled a osud se trvale zapsal do mé paměti a pootočil kormidlem mého života.

O týden později jsem s kamarádem odříkával modlitby a prosby u Aniččina hrobu. Léta běžela a já nosil Aničku ve svém srdci. Zhruba před pěti lety jsem začal pracovat s profesionální videotechnikou a zabýval jsem se myšlenkou natočit dokument o Aničce Tomanové. Jen jsem stále nevěděl, kdy a kde začít. Čím dál častěji jsem v duchu Andulce opakoval, že ten film natočím, ale nebudu "tlačit na pilu" a počkám na ten správný impuls. První se dostavil předloni v zimě. Byl jsem právě doma, když mě neodbytně pronásledovala myšlenka, abych zajel do Klášterce a udělal pár záběrů zasněženého Aniččina hrobu. Neměl jsem klidu. Po několika dnech odkládání jsem naložil rodinu do Felicie a v Klášterci pořídil záběry. Ulevilo se mi a byl klid.

Druhý, zásadní impuls přišel o rok později. Tehdy se mi v hlavě rozjasnilo. Najednou jsem přesně věděl, co mám dělat, a potřebné kontakty se sypaly přímo z nebe. Začal jsem psát scénář filmu, který měl být i pro „nevěřícího diváka“ stravitelným svědectvím o životě Andulky. Chtěl jsem v detailních i leteckých záběrech ukázat krásy kraje, ve kterém Anička vyrůstala. Začít jarními přírodními detaily spojenými s narozením Andulky a pak pokračovat rokem až k zimním pohledům, které budou ilustrovat chlad smrti. Také jsem chtěl, aby film nebyl pouze historickým životopisným dokumentem, ale i svědectvím

o současné Andulce, která stále pomáhá. A hlavně, aby můj snímek měl „srdce i duši“.

Jen jsem uvažoval, jak oslovit svůj filmařský tým ke spolupráci. Jak jim říct, že tentokrát budou stát před kamerou, namísto po zuby ozbrojených příslušníků Zásahové jednotky Policie ČR lidé s růženci v rukou a nejčastějším interiérem se stane

kostel. Naštěstí i tohle dopadlo dobře. Někdo hned označil téma filmu za zajímavé, jiný otočil oči v sloup, ale nikdo nebyl zásadně proti. A když jsem je ujistil, že budeme natáčet pouze ve volném čase a nikdo z nás neuvidí za odvedenou práci ani korunu, tak jim to přišlo natolik šílené, že jsme si nakonec plácli.

Brzy jsem se dozvěděl o dokončované knize Chudobka z Orlických hor. Hned mi bylo jasné, kde mám čerpat kvalitní informace, a čím dál víc mě přitahovala osobnost autora knihy. Také jsem viděl, že všechno současné dění kolem Andulky do sebe zapadá jak malé díly velké skládačky. Pochopil jsem, že právě teď nastal čas, kdy se má zrodit nový dokument o Aničce.

V průběhu natáčení přicházely momenty, kdy přítomnost Andulky byla zjevná. Pokud jsem si nebyl jistý nějakým krokem, zajel jsem na „pracovní schůzku“ za Aničkou k jejímu hrobu. Tak tomu bylo i v červnu 2014. Pocítil jsem nutnost některé věci s Andulkou probrat. Bylo nedělní pozdní odpoledne, když jsem sedl do Fildy a chtěl vyrazit do Klášterce. Než jsem auto nastartoval, přilétla odněkud myšlenka, abych vzal také kameru. Na co? Nepotřebuji nic točit. Marně jsem se snažil odehnat dotěrnou myšlenku. Představa, že se budu muset zase odpoutat, vystoupit z auta, zout boty, projít celou chalupu ... No, nechtělo se mi. „Vezmi kameru!“ blikalo mi v stále v hlavě. Nedalo se nic dělat. Vzal jsem tedy tu nejmenší z profesionálních kamer a vyrazil. Za půl hodiny jsem seděl na lavičce u hrobu. Po několika minutách přišel na hřbitov starý muž v doprovodu dvou mladších chlapů.

Zaslechl jsem, že hovoří o Aničce Tomanové. Třiadevadesátiletý pan Foltýn z Krnova znal Andulku v době, kdy jemu bylo něco přes 20 let. Od smrti Aničky toužil alespoň jednou stanout u jejího hrobu. Přání se mu splnilo. Právě tento den dorazil v doprovodu vnuků. Najednou mi došlo, že mám v autě kameru! O pět minut později jsem natáčel dojemné svědectví pana Foltýna.

Podobných příjemných zážitků bylo víc. Škoda, že se nevešly do filmu. Po dokončení snímku jsem si uvědomil, proč jsem měl předloni natočit zasněžený hrob Aničky. Letošní zima byla totiž na blátě. Z toho usuzuji, že Andulka znala scénář filmu „Chudobka Bílého Krále“ dřív, než byl napsán.

Po premiéře jsem hovořil s jednotlivými členy svého filmového týmu. Za rok natáčení došlo k jejich krásné proměně. Hoši se stali ctiteli Anny Bohuslavy Tomanové. Navíc, coby policisté „nenašli žádný důkaz“, který by zpochybnil Aniččin příběh (a věřte mi, že jej chtěli najít).

Všichni mi nabídli spolupráci při natáčení druhého dílu dokumentu. Pilot létající kamery mi řekl: „Chci být u toho a budu dělat na sto dvacet procent!“

Přiznám se, že jsem natáčení filmu pojal i jako pokání za vlastní hříchy. Nejsem zrovna žádný andílek. Bohužel.

Jaroslav Šilar, režisér

Zprávy z Dubenecka

Obrázek vzadu na kostelní lavici, vzpomínka na vyprávění o josefovském panu děkanovi, který Aničku chodil navštěvovat do jaroměřské nemocnice, internetový článek o vydané knížce. A potom „Chudobka z Orlických hor“. Žena mi knížku zabavila, i když měla spoustu literatury k nastudování, protože, jak říká, nemohla jinak. Konečně jsem se k četbě dostal i já... Kdo četl, ví. Tady nejde o přečtené, ale o prožité. Anička přišla jako host do naší rodiny a stala se naší přítelkyní, kamarádkou a hlavně pomocnicí.

Ve svědectvích se píše o rychlém, ba okamžitém vyslyšení proseb. Dceru trápily noční děsy a nemohla spát. Sedl jsem si k ní a nahlas v modlitbě prosil Aničku o pomoc. Při vyslovení Aniččina jména dceru zaplavilo teplo, přišel klid a pokojně usnula. Teplo a utišení pocítil v krajině břišní i náš kamarád, který naši milou Chudobku poprosil o pomoc s nevolností.

Když sousedův pes dlouho před svítáním, kdy jsem měl vstávat o páté do práce, vedl svůj monolog a nemínil přestat, obrátím se v duchu k naší přímluvkyni: „Aničko, prosím, domluv mu.“ A v té chvíli štěk zůstal v půli nedoštěknut a bylo ticho až do rána.

Když děti ráno vypravím do školy a Aniče je svěřím, aby na ně „dohlédla“, tu přijde zvláštní ujištění a pokoj. Blízkost, porozumění a pomoc v našich všednodenních starostech. Napadá mě cosi o definici anděla: duchová bytost, která slouží. Tak je Anička andělem naší rodiny.

Anička vše obětovala za „bílé kněžské lilie“ a hluboce prožívala důstojnost jejich podílu na Kristově kněžství. Své utrpení spojovala s obětí Mše svaté, tehdy sloužené v latině dle starého římského ritu.

A to je další obrat v životě mém i celé naší rodiny. Není to dlouho, snad před dvěma lety, kdy jsem se mohl poprvé zúčastnit této staré latinské liturgie. Od té chvíle jsem prožíval vnitřní boj. V srdci touha být přítomen tomu tajemství, které jsem zahlédl či tušil. V tomtéž srdci neklid a nechuť ke všem těm starobylostem, zpětně nahlíženo jako pokušení. Po roce nastal klid, bouře utichla a přišel čas tiché adorace, nahlížení, veliké vděčnosti, že mohu být přítomen. Přidává se moje žena, dcera. Vidíme věci dosud neviděné (říkáme, že nám někdo vyměnil optiku), intenzivněji hledáme poklad naší víry, setkáváme se s dalšími, kteří prožívají totéž. V té době přichází Anička, cesty do Klášterce, Dubence, Poděbrad. Vše navazuje a spolu souvisí. Není tu nic, čím bychom se co zásluhou mohli chlubit. Vše je Milost a tu nám vyprošují naši svatí. Ti svatořečení i nespořečení. Tedy doposud.

Petr Silvar

Občas se mi stává, že v novinách čtu jenom nadpisy článků. Přečtu si nadpis a mám pocit, že všechno znám, a pospíchám k něčemu dalšímu, důležitějšímu. Podobné bylo mé první setkání s Aničkou. V našem hořickém kostele ležel letáček s její fotkou a stručným životopisem. Vzal jsem si ho a doma položil na okno s tím, že až budu mít čas, podívám se na něj. Času moc nebylo. To bylo zhruba před rokem a půl. Letos v srpnu jsem si na pouti v Neratově koupil knihu o Aničce. A nějak se to tak přihodilo, že dříve než jsem stačil knihu doma položit na okno, otevřel jsem ji a začal číst. Přečetl jsem ji velmi rychle. Nebylo totiž moc času na nic jiného. Její životní příběh mě velice oslovil.

Velmi na mě zapůsobilo především to, jak se obětovala za bratra, aby byl zdravý a mohl se stát knězem. Mohl bych vyjmenovat další a další silné momenty Aniččina života, ale psát o tom do občasníku Aniččina Sdružení mi přijde trochu jako nosit dříví do lesa. Jistě bych nepsal o ničem, co sami již dobře neznáte. Chci vám napsat o Dubenci, do kterého jsem se jel po přečtení knihy podívat.

Byl zrovna pátek a byl jsem plný čerstvých dojmů z četby knihy. Z Hořic to je do Dubence 16 km. Zaparkoval jsem u obecního úřadu, odkud to je ke kostelu kousek. Z kapsy jsem vytáhl růženec. Bolestná tajemství, jedno za druhým, dávala citelně vzpomenout na posledních deset let života Aničky. Především druhé a třetí tajemství mi jakoby kladla otázku, kolik bolestných pátků zde v Dubenci asi Anička, spojená stigmaty s utrpením našeho Pána, prožila. Pomalu jsem došel až k faře a u její branky jsem přemýšlel, kolik lidí tudy asi prošlo, aby se s Aničkou setkali a prosili ji o pomoc. Jako náš Pán, tak i ona dokázala za nás nést těžké kříže, na které nám síly nestačí.

Kostel sv. Josefa v Dubenci je zavřený. Mše svatá je zde jednou ročně, vždy v neděli nejbližší svátku sv. Josefa – dělníka. V budově bývalé

fary je nyní Penzion na faře. Uvnitř penzionu je umístěna informační tabule o Aničce a prodává se zde i kniha Chudobka z Orlických hor.

Rád bych prostřednictvím Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové pomohl oživit v Dubenci vzpomínku na Aničku. Po debatách jak v rámci sdružení, tak s majiteli Penzionu na faře jsme se všichni společně domluvili, že prvním krokem bude zhotovení pamětní desky. Tato pamětní deska bude umístěna v Dubenci před penzionem a bude odhalena pravděpodobně v neděli 3. května 2015, kdy bude v Dubenci poutní mše svatá ke cti sv. Josefa – dělníka. Na tento den bychom rádi pro poutníky připravili bohatý program. Předpokládám, že do té doby uzrají i další nápady na oživení památky Aničky v Dubenci, o kterých se také diskutovalo, a budeme vám je moci na květnové pouti také představit. Pokud by se mezi Vámi našel někdo, kdo by chtěl v Dubenci pomoci oživit vzpomínku na Aničku, kontaktujte mě prosím na e-mailové adrese alesvostrez@gmail.com. Uvítali bychom především dobrovolníky, kteří by pomohli s přípravou květnové poutě.

Aleš Vostřez

* * *

Dubeneckou faru i s přilehlými hospodářskými budovami odkoupila firma Paclík s.r.o. v roce 2007 od Církve za účelem rekonstrukce na penzion. Cílem tohoto snažení bylo zachránit kulturní památku před totální zkázou. Od roku 2008 probíhala příprava projektu a od března 2012 do dubna 2013 za dohledu památkářů probíhala komplexní rekonstrukce areálu fary do dnešní podoby. Z původní farní budovy je penzion se stylovými pokoji a v objektech, kde se dříve nacházely chlévy, kočárovna a koňské stáje, je dnes restaurace, wellness a společenský sál. Slavnostní otevření penzionu proběhlo 1. května 2013.

Už při koupi fary jsme věděli něco málo od zdejších občanů o tom, že zde žila paní, za kterou se sem sjížděli občané za účelem vyléčení nemocí. Informací jsme neměli mnoho až do doby, kdy nás navštívil pan Vlasatý a paní Nagyová ze Sdružení A. B. Tomanové. Po dlouhém a příjemném rozhovoru s nimi jsem se rozhodla zde na faře vytvořit pamětní desku nebo spíše nástěnku o Aničce. Zanedlouho poté nás

navštívila také paní Wojtynová se svým bratrem, kteří sem jezdili s rodiči za Aničkou se svými zdravotními problémy, dlouho jsme si povídali o jejich návštěvách na faře. Paní Wojtynová nám dovezla fotografie Aničky a články z novin. Ukázala nám, kde přesně měla Anička lůžko. Moc ráda na paní Wojtynovou vzpomínám, na ženu plnou elánu a nadšení. S paní Nagyovou jsme stále v kontaktu. V srpnu tohoto roku nás navštívili manželé Šilarovi, kteří zde točili část dokumentu o Aničce, který se moc povedl.

Stále mi dělá radost, když se hosté zastavují u nástěnky s Aničkou, když projeví zájem o další informace nebo když nás navštíví někdo ze Sdružení a mohu jim ukázat zdejší prostory. Naši hosté většinou odjíždějí spokojeni a nezdědká se k nám vracení. Protože dopravit se do Dubence není jednoduché (pokud hosté nevlastní vozidlo), poskytujeme ubytovaným hostům službu odvozu z nádraží vlakového či autobusového, samozřejmě po domluvě.

Rádi bychom sem do Penzionu na faře pozvali všechny, kteří mají zájem a chtějí nasát atmosféru místa, kde Anička 10 let žila a pomáhala lidem, a sami se mohou přesvědčit, že duch Aničky stále žije a je s námi v těchto prostorách.

Hana Paclíková

Moja cesta k Aničke Tomanovej

Chtěla jsem stále odejít... mysleli, že umřu... Tehdy nastal převrat v mé duši a pak jsem začala chápat utrpení, cenu nesmrtelných lidských duší a začala jsem toužit po Eucharistickém Králi... Od té doby mám Božského Krále ráda a duše má má ráda kříž, nesmrtelné duše a vše, co posílá Bůh.

To je jeden z citátov, ktoré som si na „štyri A4“ vypísala z knihy Chudobka z Orlických hor. Upozornenie, že takáto kniha jestvuje, som

naša tento rok na jar v jednom z pražských kostolov – malý letáčik na zadnej lavici. Nakoľko knižky odjakživa formujú môj život a sú mi skutočne priateľom - ako hovorí staré dobré príslovie (knihy je najlepší priateľ človeka), neodolala som a poslala do vydavateľstva Flétna objednávku. Do mesiaca som mala Aničkin životopis doma. A tak sa TO začalo...

O tejto českej mystičke som počula v minulosti možno dva krát, v myšlienkach sa mi marili dve mená Aničiek: Tomanová + Zelíková. Vždy som myslela, že ide o jednu osobu. Až čítaním knihy som lepšie pochopila... Musím povedať, že zo začiatku som bola z riadkov trochu rozladená, nevedela som dobre pochopiť určité súvislosti, nakoľko autor zaradil ako nosné čisté Aničkiné spomienky s jej formuláciou viet. Až neskôr mi došlo, že to bol práve zámer. Predstaviť prostú Aničku! Nie silnú a populárnu stigmatičku, ale naopak, jednoduché fatimské dieťa, pretože len táto malosť, len ľudské DNO je podmienkou príchodu Darov a Návštev, ktoré prežívala. Čítanie knihy mi trvalo asi dva týždne, postupne si ma získavala viac a viac, vďaka dynamickému zaradeniu kapitol. No zároveň som sa pristihla pri pocite, že ju dočítať nechcem - bola mi ako zákuskom dňa, oddiaľovala som

deň, keď už s Aničkou nebudem „denne“ s riadkami o nej. Prišiel však deň posledný. Pamätám sa, že som knihu silno stisla, pobozkala a vyhrkli mi slzy – nad tým všetkým utrpením, ktoré Anička podstúpila a zároveň nad tým mnohým, čo ma naučila. Veď ten úvodný citát je len kúsoček z Tajomstva, ktoré sa snažíme celý život pochopiť v našich bojoch s veternými mlynmi utrpenia. Ona ho pochopila a prijala! A ukázala mi ako mnoho ďalších svätých malých, ako sa to dá...

Všetci moji známi môžu potvrdiť, že nasledujúce dni som im potrebovala tieto citáty z knihy posielat' v prílohe, písať o Aničke, predstavovať a propagovať jej život a príhovory v nebi. Po prečítaní som mala silnú potrebu poďakovať do vydavateľstva, tu ma však nasmerovali na pravého autora knihy – Otca Filipa Steinera. Od tých čias sa začalo

nové a vzácné priateľstvo s týmto vzácnym kňazom – pokračovateľom Aničkinho posolstva, doslova telom i duchom! Na stene v každej izbe som musela mať jej fotku, knihu som potrebovala mať stále blízko a občas sa jej dotknúť, otvoriť... A potom som mala meniny a vedela som, že ich chcem prežiť púťou...vycestovala som na jej hrob a zažila krásny a obdarovaný deň...

S manželom sme potom mali túžbu vycestovať aj do Dubenca, objednali sme si izbu v Penzióne, bývalej fare, kde Anička prežila posledné dni. Napokon sme však zistili, že do Dubenca sa počas víkendu nedá dostať inak, ako autom, čomu sme nechceli uveriť – v 21. storočí? Žiaľ. Časom sme sa dozvedeli, že majiteľka penziónu vozí hostí autom od najbližšieho spoja. Takže skúsime vycestovať ešte raz.

Magda Pajanková

Návšteva u P. Steckera

Jedným z najmalebnejších miest v Nitre je časť mesta, kde sa jeho ulice tiahnu po úpätí vrchu Zobor a prechádzajú do viníc za mestom. Tu pod vinicami vyrástol nedávno domov pre starých kňazov, kam sme sa vydali za P. Emilom Steckerom, kňazom, pre ktorého sa stalo stretnutie s Aničkou Tomanovou veľkou inšpiráciou. Archív svedectiev, listov a ďalších dokumentov, ktorý o nej v priebehu niekoľkých desaťročí neúnavne zhromažďoval, sa stal jedným z najdôležitejších prameňov pre prípravu procesu jej blahorečenia a aj pre napísanie knihy o nej.

Pri hľadaní kňazského domova sme „náhodne“ zastavili pred jedným z rodinných domov, do ktorého práve vchádzal starší pán, aby sme sa spýtali na cestu. Na naše veľké prekvapenie sme na jeho dverách zbadali meno Róbert Stecker. Pre zaujímavosť sme mu povedali, že kňaz, ktorého ideme navštíviť, je jeho menovec, na čo on odpovedal: „To je môj strýko.“ Neverili sme vlastným ušiam. Mohla snáď toto byť len náhoda vo vyše 80 tisícovej Nitre? Pán Róbert hneď sadol do auta a osobne nás do kňazského domova doviedol.

Keď sme vstúpili do izby, P. Stecker spal. Jeho synovec ho bodro, ale srdečne zobudil a nás napadlo, že toto stretnutie naozaj bolo vo vyššej réžii, lebo my sami by sme si nikdy nedovolili P. Steckera zobudiť, a keďže sme mali len málo času, stretnutie s kňazom by sa neuskutočnilo. Na rozlúčku sme ochotnému synovcovi darovali knižku Chudobka z Orlických hor.

Videli sme, že P. Stecker sa po dlhej a požehnanej ceste životom priblížil k jej koncu. Je slabý a nemohúci, sú dni, keď z postele už nevstáva. Viečka sú ťažké od únavy, s námahou dokáže povedať pár slov. Ale aj v tomto jeho ťažkom zdravotnom stave bolo cítiť, že tu leží kňaz, ktorý do posledného dychu zostáva verným služobníkom Pána.

Uchvátilo nás, ako sa atmosféra v izbe zmenila, keď sa zobudil, a ako sa rozžiarila jeho tvár, keď nás spoznal. S námahou hneď zodvihol ruku, aby nám požehnal. Hoci ťažko dýchal a niekedy vydával stonavé zvuky, z jeho očí vyžaroval kľud a vľúdnosť. Bolo cítiť, že je aj na sklonku života plný vyrovnanosti a lásky. Celú dobu sme ho držali za ruku a prežívali sme v jeho prítomnosti hlbokú radosť. Na jeho písacom stole ležalo niekoľko kníh a fotka Aničky, ktorú mal páter už od svojej mladosti vždy pri sebe.

Pred odchodom sme P. Steckerovi odovzdali nové vydanie knihy „Chudobka z Orlických hor” a všimli sme si drobné svetielka radosti v jeho očiach. Na ten pohľad sme po odchode od neho dlho spomínali. Mali sme dojem, že v ňom bol aj pocit zadosťučinenia, že dielo, ktoré započal svojou nezdolnou snahou o to, aby sa zvesť o Aničke šírila, prináša stále bohatšie plody.

Alexander a Simona Nagyovi

Informace ze Sdružení

Přípravné řízení kauzy blahořečení Aničky

Dosud bylo uskutečněno 11 výsledků svědků, z toho 8 očitých, 2 svědkové vypovídali z doslechu a jeden o mimořádném uzdravení na Aniččinu přímlovu. Kromě toho Sdružení pořídilo kopie dokumentů ze Státního archivu Zámorsk a většiny rukopisů z archivu biskupství v Hradci Králové. Stále se objevují noví svědkové Aniččina života, takže jich je na třicet. Dále je zapotřebí vyslechnout několik desítek svědků, kteří o Aničce slyšeli od hlavních očitých svědků, a také ty, kdo mohou dosvědčit mimořádné vyslyšení na přímlovu Aničky.

Druhé vydání knihy Chudobka z Orlických hor

Během tří měsíců po vydání knihy se rozebral celý náklad, tedy 3 000 výtisků. Bylo nutné přikročit k druhému vydání. Při té příležitosti bylo do knihy doplněno několik dobových fotografií a provedeny spíše drobnější opravy a změny. Jak nás nabádá vydavatel Martin Leschinger, nyní je potřeba šířit knihu mezi lidmi, kteří Aničku ještě neznají. Vzkazuje: „Knihu doporučujte, půjčujte, kupujte jako dárek a rozdávejte.“

Nabídka DVD, CD a tiskovin

Vedení Sdružení má k dispozici pro zájemce následující materiály:

- DVD dokumentární film Chudobka Bílého Krále (film lze shlédnout také na <http://youtu.be/AH6fWI0Wd> 8 a stáhnout v plné kvalitě do počítače nebo na přenosný disk, ovšem nikoli na DVD, na <http://www.ulozto.cz/xx9mbxkU/chudobka-bileho-krale-orfilm-anna-b-tomanova-hd720p-mpg>).
- DVD záznam mše sv. z Ostravy u příležitosti putování relikvie sv. J. M. Vianneye
- CD záznam mše sv. z Brna u příležitosti putování relikvie sv. J. M. Vianneye (k poslechu též na <http://www.proglas.cz/detail-poradu/2014-09-18-17-30.html>).

- DVD záznam Setkání přátel A. B. Tomanové v Klášteřci nad Orlicí 2014
- DVD záznam Setkání přátel A. B. Tomanové v Klášteřci nad Orlicí 2012
- letáčky (dvojlístky) s krátkým životopisem Aničky a modlitbou za vyslyšení na její přímluvu
- obrázky Aničky
- pamětní kartičky sv. Faráře arského
- stanovy Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové

Poděkování

Vedení Sdružení děkuje všem, kdo do našeho občasníku píší. Pokud byste měli ke zveřejnění svědectví, svou zkušenost s Aničkou nebo jakoukoli informaci o ní, prosíme, obraťte se na naši adresu.

Děkujeme také všem, kdo dosud přispěli na činnost Sdružení. Jedná se o náklady na vydání knihy Chudobka z Orlických hor, na tisk a poštovné, kancelářské potřeby, cestovní výlohy spojené s přípravným řízením kauzy blahořečení. Dá-li Pán, na jaře se zrealizuje napojení fary v Klášteřci, kde má Sdružení sídlo, na obecní kanalizaci a také vodovodní přípojka a další potřebné práce. Kdo by chtěl přispět, může tak učinit nejlépe osobně nebo složenkou na adresu naší pokladní:

Jana Břízová
 (Sdružení A. B. Tomanové)
 Lhotka 18
 564 01 ŽAMBERK

Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové

Klášteřec nad Orlicí 1, 561 82

e-mail: anicka-tomanova@seznam.cz; tel.: 728 879 412

<http://www.farnostklasterec.cz>